

Arrest

nr. 187 125 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 november 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 november 2016 wordt in hoofde van de verzoekende partij, die in België een asielaanvraag had ingediend, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : J.
voornaam : K. S N
geboortedatum : 29.08.1989
geboorteplaats : Tripoli
nationaliteit : Onbepaald

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 29.08.2016 asiel in België, samen met zijn meerderjarige broer. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van zijn identiteitskaart en paspoort voor, evenals een document van de Duitse autoriteiten in het kader van zijn asielaanvraag aldaar.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 28.08.2014 asiel vroeg in Duitsland. De betrokkene, van onbepaalde nationaliteit, werd gehoord op 29.08.2016 en verklaarde dat hij Gaza in juni 2012 verliet om via Egypte naar Libië te reizen om daar 2 jaar te verblijven. De betrokkene verklaarde vervolgens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te hebben betreden om na een verblijf van 1 week via Frankrijk naar Duitsland door te reizen. In Duitsland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 28.08.2014 in het kader van een asielaanvraag geregistreerd. De betrokkene verklaarde dat hij effectief asiel vroeg in Duitsland, maar dat hij het land verliet nadat de procureur hen had gezegd dat ze weinig kans maakten om erkend te worden. De betrokkene verklaarde dat hij in Duitsland in twee verschillende opvangcentra in Hamburg verbleef alvorens op 12.08.2016 naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 29.08.2016 een asielaanvraag in, samen met zijn meerderjarige broer.

Op 06.09.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 12.09.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij voor België koos omdat het naar eigen zeggen Palestijnen erkent. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland omdat Duitsland naar eigen zeggen de Palestijnen repatrieert.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Via een schriftelijke tussenkomst van zijn raadvrouw verzette betrokkene zich verder tegen een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013. De raadvrouw van betrokkene vraagt onze diensten de toepassing van artikels 3.2 en 17 van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat zij gedurende twee jaar in Duitsland de behandeling van hun dossier hebben afgewacht zonder resultaat. De raadvrouw van betrokkene verklaart dat de ambtenaar/procureur van de Duitse instanties betrokken vertelde dat hij weinig kansen heeft in Duitsland en dat hij, met het oog op het verkrijgen van een statuut, Duitsland beter kan verlaten. Daarnaast stelt de raadvrouw van betrokkene dat hij ook reeds kennis heeft van een kennis van Palestijnse origine die een weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming verkreeg in Duitsland. Op basis van deze informatie besloot betrokkene om zijn asielaanvraag in Duitsland in te trekken. De raadvrouw van betrokkene stelt echter dat Duitsland geen bescherming biedt aan asielzoekers van Palestijnse afkomst en stelt dat de procedure in Duitsland dan ook niet conform is aan de Europese wetgeving. Ze haalt hier verschillende aspecten over aan onder meer het feit dat betrokkene in Duitsland beschouwd wordt als zijnde afkomstig uit Tripoli, een lange asielprocedure die betrokkene doorliep in Duitsland, het feit dat de families van betrokkene zich in een ontberende en onmenselijke situatie bevinden in Gaza en een vrees van betrokkene voor een verwijdering naar Gaza. Verder spreekt de raadvrouw van betrokkene ook over de afwezigheid van rechter en rechtsmiddelen in Duitsland. Concluderend vraagt de raadvrouw van betrokkene onze diensten dan ook om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen in

navolging van artikel 17 van Verordening 604/2013 of om op zijn minst bijkomende informatie en garanties te bekomen van de Duitse instanties betreffende de asielprocedure van betrokkene in Duitsland. Daarnaast maakt de raadsvrouw van betrokkene tevens ook melding van een afwezigheid van risico op ontduiking en verwijst ze verder ook naar het arrest Tarakhel v. Zwisterland van het Hof EDH en haalt ze een concreet krantenartikel en verscheidene documenten aan ter staving van de hierboven vermeldde situatie.

In een bijkomende schriftelijke tussenkomst d.d. 20.10.2016 verwijst de raadsvrouw van betrokkene opnieuw naar haar vorig schrijven en maakt ze verscheidene bijkomende stukken over aan onze diensten waaruit blijkt dat betrokkene niet afkomstig is uit Libanon maar verscheidene jaren in Libië heeft gewoond. Daarnaast benadrukt de raadsvrouw van betrokkene dat, in tegenstelling tot de verklaringen in het gehoor van betrokkene, hij niet 1,5 jaar in Libië verbleef voor zijn aankomst in Duitsland maar slechts 1,5 maanden.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dienaangaande bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland, omdat ze er naar eigen zeggen de Palestijnen repatriëren.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij vreest gerepatriëerd te worden naar Gaza na zijn overdracht naar Duitsland benadrukken, dat tevens ook aangehaald wordt door de raadsvrouw van betrokkene, wijzen we er vooreerst op dat negatieve beslissingen en het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Duitsland kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We benadrukken verder ook dat het

indienen van een asielverzoek bovendien niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Duitsland kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland.

Betreffende de verklaring van de raadvrouw van betrokkene dat de asielaanvraag van betrokkene niet zorgvuldig werd behandeld door de Duitse instanties en het feit dat er bijkomende garanties worden gevraagd aan de Duitse instanties voor de concrete toegang en inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in Duitsland benadrukken we dat de Duitse instanties op 09.09.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent ook naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat de Duitse instanties expliciet instemden met de terugname van betrokkene en met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag waaruit we kunnen besluiten dat Duitsland de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van betrokkene ook garanderen. Dit betekent dan ook dat de door de raadvrouw van betrokkene aangehaalde elementen omtrent de asielmotieven van betrokkene en zijn persoonlijke situatie van vluchteling afkomstig uit Tripoli (LBY) in Duitsland aangebracht kunnen worden, alsmede ook de door de raadvrouw van betrokkene aangebrachte documenten en stukken hieromtrent. De raadvrouw van betrokkene verwijst in dit verband naar het feit dat naar haar mening betrokkene in Duitsland niet de nodige bescherming kan verkrijgen die toebehoort aan asielzoekers van Palestijnse afkomst. We verwijzen hierbij nogmaals naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Duitsland waaruit blijkt dat de afwijzingsgraad van onbepaalde en staatloze personen in Duitsland slechts op 10% ligt (p. 6). Hieruit denken we dan ook te kunnen afleiden dat asielaanvragen van asielzoekers van Palestijnse afkomst in Duitsland wel degelijk inhoudelijk onderzocht worden en dat zij niet automatisch niet in aanmerking komen voor het verkrijgen van internationale bescherming.

Verder benadrukken we dat uit de voorgelegde documenten, aangevuld met de verklaringen van betrokkene en het feit dat de Duitse instanties met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene, kan worden afgeleid dat betrokkene zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag heeft ingetrokken. Dit betekent dan ook dat betrokkene de definitieve beslissing omtrent zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag niet heeft afgewacht en daarbij nog niet automatisch kan besluiten dat zijn asielaanvraag afgewezen zal worden door de Duitse instanties. Het feit dat een kennis van betrokkene inderdaad geen subsidiaire bescherming of de vluchtelingenstatus en dat betrokkene door een Duitse ambtenaar hierover mondeling werd

geïnformeerd is niet voldoende grond om tot dit besluit te komen. Verder benadrukken we ook dat Duitsland onafhankelijk beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvragen en dat betrokkene, in tegenstelling tot de informatie van de raadvrouw, wel degelijk toegang heeft tot juridische bijstand in Duitsland zoals blijkt uit het bovenstaande AIDA-rapport. Hierin wordt gesteld dat ondanks het feit dat juridische bijstand niet systematisch wordt voorzien in Duitsland er wel verscheidene ngo's en organisaties zijn die gratis juridische bijstand kunnen bieden aan betrokkene. Daarnaast zal betrokkene ook de mogelijkheid om zich aan te melden op een juridische hulp met het oog op het bekostigen van een advocaat (p. 22-23).

Betreffende de verwijzing naar de zaak Tarakhel v. Zwitserland benadrukken we dat dit arrest stelde dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1989 geboren man wiens echtgenote en minderjarige kinderen te Khan Younis (Palestina) verblijven. Daarnaast verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in goede gezondheidstoestand te verkeren. We benadrukken dan ook dat de omstandigheden die aanwezig waren in de zaak Tarakhel v. Zwitserland niet getransponeerd kunnen worden op de situatie van betrokkene betreffende een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013.

Tot slot verwijzen we naar het door de raadvrouw van betrokkene aangehaalde artikel met betrekking tot de situatie van betrokkene in Duitsland ("Not everyone is allowed to have a good life in Germany", Mondoweiss, 17.07.2015). We benadrukken hierbij dat dit artikel reeds dateert van juli 2015 en merken we op dat deze publicatie niet zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

We wensen ook nog de nadruk te leggen op het feit dat op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wijzen er op de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten (4)."

1.2. De verzoekende partij diende op 18 november 2016 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Deze vordering werd bij arrest nr. 178 021 van 21 november 2016 verworpen.

1.3. De verzoekende partij werd op 29 november 2016 overgedragen aan Duitsland.

2. Ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij leidt uit de overdracht aan Duitsland af dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij haar beroep.

2.2. De verzoekende partij stelt alsnog haar belang te behouden, verwijzend naar artikel 29.3 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan vaneen derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-Verordening), dat stelt:

"(...)

3. Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.

(...)"

2.3. Gelet op de inhoud van de voormelde bepaling, kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat haar belang behouden blijft. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"A. EERSTE MIDDEL : SCHENDING VAN ARTIKELEN 3 EVRM EN ARTIKEL 13 EVRM, ARTIKELEN 17 EN 3.2 VAN DE VERORDENING NR. 604/2013 VAN 26 JUNI 2013 (HIERA DUBLIN III VERORDENING"); BEGINSELEN VAN BERHOORLIJK BESTUUR; NAMELIJK HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL ALSOOK ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29.07.1991 AANGAANDE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. PRINCIPES

Overwegende dat artikel 3 E.V.R.M. stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »;

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op onterende behandeling bestaat;

Dat het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als "inherent" aan artikel 3 E.V.R.M.;

Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen ;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Overwegende dat volgens het Europees Hof het begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. als volgt kan worden bijgebracht : « dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux

Overwegende dat aangaande de bewijslast m.b.t. het risico zoals bedoeld in artikel 3 EVRM, kunnen volgende principes worden gededuceerd uit de vaste rechtspraak van het EHRM :

« 128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (H.L.R. c. France précité, § 37, et Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-11). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (Chahal précité, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet.

130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (Vilvarajah et autres précité, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, Chahal précité, §§ 99-100, Miislim c. Turquie, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, Said c. Pays-Bas, no 2345/02, § 54, 5 juillet 2005, et Al-Moayad c. Allemagne (déc.), no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007). En même temps, elle a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 (Vilvarajah et autres précité, §111, et Fatgan Katani et autres c. Allemagne (déc.), no 67679/01, 31 mai 2001) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (Mamatkoulov et Askarov précité, § 73, et Miislim précité, § 68).

Teneinde de effectiviteit van artikel 3 EVRM te garanderen, hanteert het EHRM uitzonderlijk een lagere bewijslast : « dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé » ;

Dat recents in het arrest Tarakhel t. Zwitserland het EHRM stelde dat :

« 93. La Cour rappelle que, selon sa jurisprudence constante, l'expulsion d'un demandeur d'asile par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à la torture ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (Saadi c. Italie [GCJ, no 37201/06, § 152, CEDH 2008 ; M.S.S., précité, § 365 ; Soering c. Royaume-Uni, 7 juillet 1989, §§ 90-91, série A no 161 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 octobre 1991, § 103, série A no 125 ; H.L.R. c. France, 29 avril 1997, § 34, Recueil 1997-III; Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 38, CEDH 2000-VIII ; Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, § 135, CEDH 2007-1).

94. La Cour a dit à de nombreuses reprises que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, notamment, Kudla c. Pologne [GC], no 30210/96, § 91, CEDH 2000-XI; M.S.S., précité, § 219).

95. La Cour a également considéré que l'article 3 ne saurait être interprété comme obligeant les Hautes Parties contractantes à garantir un droit au logement à toute personne relevant de leur juridiction (Chapman c. Royaume-Uni [GC], no 27238/95, § 99, CEDH2001-1). E ne saurait non plus être tiré de l'article 3 un devoir général de fournir aux réfugiés une assistance financière pour que ceux-ci puissent maintenir un certain niveau de vie (Muslim c. Turquie, no 53566/99, § 85, 26 avril 2005 ; M.S.S., précité, §249).

96. Dans l'arrêt M.S.S. (§ 250), la Cour a cependant estimé que la question à trancher dans l'affaire en question ne se posait pas en ces termes. A la différence de la situation dans l'affaire Muslim (précitée, §§ 83 et 84), l'obligation de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile démunis faisait partie du droit positif et pesait sur les autorités grecques en vertu des termes mêmes de la législation nationale qui transposait le droit de l'Union européenne, à savoir la directive Accueil. Ce que le requérant reprochait aux autorités grecques dans cette affaire, c'était l'impossibilité dans laquelle il s'était trouvé, de par leur action ou leurs omissions délibérées, de jouir en pratique de ces droits afin de pourvoir à ses besoins essentiels.

97. Dans ce même arrêt (§ 251), la Cour a accordé un poids important au statut du requérant, qui était demandeur d'asile et appartenait de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable, ayant besoin d'une protection spéciale, et a noté que ce besoin d'une protection spéciale faisait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne, comme cela ressortait de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

98. Toujours dans M.S.S. (§§ 252 et 253), devant déterminer si une situation de dénuement matériel extrême pouvait soulever un problème sous l'angle de l'article 3, la Cour a rappelé qu'elle n'avait pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l'État [fût] engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine » (Budina c. Russie, (déc.), no 45603/05, 18 juin 2009).

99. Concernant plus particulièrement les mineurs, la Cour a établi qu'il convenait de garder à l'esprit que la situation d'extrême vulnérabilité de l'enfant était déterminante et prédominait sur la qualité d'étranger en séjour illegal (Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga c. Belgique, no 13178/03, § 55, CEDH 2006-XI ; Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, § 91, 19 janvier 2012). En effet, les enfants ont des besoins spécifiques dus notamment à leur âge et à leur dépendance mais aussi à leur statut de demandeur d'asile. La Cour a rappelé d'ailleurs que la Convention relative aux droits de l'enfant incite les Etats à prendre les mesures appropriées pour qu'un enfant qui cherche à obtenir le statut de réfugié bénéficie de la protection et de l'assistance humanitaire, qu'il soit seul ou accompagné de ses parents (voir dans ce sens Popov, précité, § 91). »

Dat uit voorafgaande men kan afleiden dat het vermoeden van eerbiediging van het E.V.R.M. als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere Europese lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoeker het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van verwijdering naar een Europese lidstaat in casu Duitsland;

Overwegende dat artikel 13 E.V.R.M. immers stelt dat "een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.

Dat dit recht de eerbiediging van alle andere grondrechten garandeert;

Dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat :

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.;"

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

Dat De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tót het maken van die keuze is kunnen komen; DAT Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is;

2. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

A) MOTIVERING EN ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Dat verzoeker via zijn advocaat in zijn schrijven van 6.10.2016 stelde dat :

"Niettegenstaande, blijkt gezien de situatie in Duitsland geen bescherming biedt aan asielzoekers van Palestijnse afkomst en dat de procédure niet conform is aan de Europese wetgeving:

Ten eerste, blijkt uit het Duitse dossier dat verzoekers worden beschouwd als komende uit Tripoli (Libanon) terwijl zij uit Tripoli (Libië) komen. (Stukken 3 a-b)

Het verblijf van verzoekers in Libië blijkt uit vraag 37 van het verhoor van K. J. (stuk 4a) en uit vraag 37 van het verhoor van I. J. (stuk 4b)

Dit blijkt ook uit het huwelijksakte van K. J.

Hun dossier niet met de nodige voorzichtigheid werd onderzocht.

Ten aanzien van asielzoekers van Palestijnse origine is de asielprocedure in Duitsland gebrekkig zeker als zij worden bestempeld als hebbende vorig verblijf in Libanon (stuk 5)

Ten tweede, duurde hun asielprocedure sinds meer dan twee jaren. Hun dossier niet met de nodige voorzichtigheid werd onderzocht.

Ten derde, bevinden hun families zich in een ontberende en onmenselijke situatie in de Gazastrip.

Verzoekers vroegen om hun dossier te behandelen zodat zij hun familie via gezinshereniging zo vlug mogelijk konden laten komen. Er werd hen gezegd dat dit niet mogelijk was en dat zij zeer weinig kans maakten op een status.

Hun familie naar Europa smokkelen is voor hen onmogelijk zowel financieel maar de reisomstandigheden zijn ook te moeilijk voor hun families.

Het risico dat zijn familie oploopt is strijdig met artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Ten vierde, vrezen verzoekers omwille van de 'gedwongen' of ten minste aangezette intrekking van hun asielaanvraag dat zij (conform de beslissingen die hen werden betekend) worden verwijderd naar Gaza alwaar zij voor hun leven vrezen.

De onwetendheid en onzekerheid over hun lot, de afwezigheid van toegang tót de rechter en rechtsmiddelen en de ernst van de schending alsook de constante herinnering van de situatie in dewelke hun families verkeren zonder deze te kunnen helpen wekken bij hen gevoelens van onrust, ontreddeering, angst, frustratie, onzekerheid, ...

Dit heeft hen ertoe aangezet hun asielaanvraag in te trekken.

De Dublinverordening en de vreemdelingenwet voorzien, dat een lidstaat die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag kan besluiten dat hij een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze zal behandelen.

Uit wat voorafgaat, dient te worden geconcludeerd dat er een risico is dat verzoekers asielaanvraag :

- Niet wordt behandeld bij terugkeer in Duitsland (omwille van de intrekking van hun asielaanvraag)
- Lange asielprocedure
- Afwachten voor hun familie in Gazastrip gedurende de lange asielprocedure in omstandigheden strijdig met artikelen 2 en 3 van EVRM
- Geen zorgvuldig onderzoek van asielaanvraag : cfr Libië vs Libanon

Op zijn minst, verzoek ik u om een aanvullende informatie aan te vragen en om garanties te verkrijgen bij een eventuele terugname door Duitsland wat de asielprocedure betreft die de aanvrager in geval van terugkeer zou ontmoeten ondergaan, op basis van de principes die door het Hof EDH in het arrest Tarakhel c. Zwitserland van 4 november 2014 worden uiteengezet."

Dat omtrent het feit dat de Duitse autoriteiten, verzoekers beschouwen als komende uit Libanon verwerende partij niets heeft geantwoord;

Dat betreffende de duur van hun asielaanvraag en de afwezigheid van behandeling van deze aanvraag ook geen antwoord te vinden is in de bestreden beslissing;

Dat met hun grief : "De onwetendheid en onzekerheid over hun lot, de afwezigheid van toegang tot de rechter en rechtsmiddelen en de ernst van de schending alsook de constante herinnering van de situatie in dewelke hun families verkeren zonder deze te kunnen helpen wekken bij hen gevoelens van onrust, ontreddeering, angst, frustratie, onzekerheid, ... " ook geen rekening werd gehouden;

Dat met de vraag naar aanvullende informatie of garanties betreffende de behandeling van de asielprocedure in Duitsland geen rekening werd gehouden;

Dat verwerende partij op zijn minst had moeten uiteenzetten voor welke redenen zij achtte geen rekening te moeten houden met de vraag naar garanties;

Dat het louter verwijzen en/of hernemen van het schrijven van de raadsman van verzoeker geen vervulling is van het motiveringsplicht nu verzoeker niet kan verstaan voor welke reden de concrete en persoonlijke elementen die hij aanvoerde werden weerlegd (quod non) door het louter stellen dat Duitsland een Europese lidstaat is;

Dat de bestreden beslissing niet motiveert voor welke redenen de DVZ de grieven/argumenten van verzoeker niet werden gevolgd;

Dat bijgevolg een schending dient te worden vastgesteld van de motiveringsplicht in combinatie met artikelen 3 en 17 van de Dublinverordening alsook het zorgvuldigheidsbeginsel;

B) ARTIKEL 3 EVRM

Overwegende dat uit wat voorafgaat en conform de rechtspraak van het E.V.R.M., verzoeker, op basis van concrete persoonlijke elementen alsook algemene informatie het begin van bewijs heeft bijgebracht dat hij een asielaanvraag heeft ingediend op 28.08.2014 in Duitsland en deze niet werd onderzocht conform artikelen 3 en 13 EVRM;

Dat ten eerste, blijkt uit zijn dossier twee jaar na het indienen van zijn asielaanvraag namelijk op 28.08.2014, zijn dossier steeds niet werd behandeld in eerste aanleg;

Dit wordt bevestigd door objectieve gegevens zoals Eurodacgegevens en het akkoord onder toepassing van artikel 18c) van de Dublinverordening;

Dat gedurende deze twee jaar de familie van zijn broer zich in onterende omstandigheden bevindt en vast zit in Khan Younis, de Gazastrook in Palestina;

Dat zijn echtgenote zich bevindt in Lybia.

Dat zijn familie omwille van de afwezigheid van handelen van de Duitse autoriteiten in een situatie bevindt strijdig met artikelen 2 en 3 EVRM;

Dat hij daarnaast een mondelinge informatie verkreeg van de Duitse ambtenaar die zijn asielaanvraag behandelde welke stelde dat hij geen bescherming zou verkrijgen;

Dat de duur van hun procedure een objectieve feit is dat blijkt uit de stukken die in het administratief dossier zitten;

Dat ten tweede. hun asielaanvraag niet grondig werd onderzocht of zelfs geregistreerd nu blijkt uit de neergelegde documenten dat Duitsland hen beschouwde als geboren in Tripoli Libanon terwijl zij geboren zijn in Tripoli Libya ;

Dat, ten derde, verzoekers in de eerste fase van hun asielaanvraag geen toegang hebben gehad tot juridische bijstand in tegenstrijdigheid met wat wordt gesteld in de bestreden beslissing;

Dat zij ook geen advocaat hadden gedurende deze twee jaar om hen te helpen met hun prangende situatie;

Dat het AIDA rapport (p. 22-23) stelt dat :

“2.5, Legal assistance

Indicators: Regular Procedure: Legal Assistance

1. Do asylum seekers have access to free legal assistance at first instance in practice?

Yes With difficulty No

*❖ Does free legal assistance cover: Representation in interview
 Legal advice*

2. Do asylum seekers have access to free legal assistance on appeal against a negative decision in practice? Yes With difficulty No

*❖ Does free legal assistance cover Representation in courts
 Legal advice*

Legal assistance is not systematically available to asylum seekers in Germany, Welfare organisations and other NGOs offer free legal advice services which include basic legal advice. In some initial reception centres welfare organisations or refugee councils have regular office hours or asylum seekers can easily access the offices of such organisations close to the centres. However, such advice services are not available in all centres and not all of the time, so very often interviews take place before asylum seekers have had a chance to contact an NGO or a lawyer. There is no mechanism which ensures that asylum seekers are getting access to legal advice from an independent institution before the interview. Once asylum seekers have left the initial reception centres and have been transferred to other accommodation, the accessibility of legal advice depends strongly on the place of residence. For instance, asylum seekers accommodated in rural areas might have to travel long distances to reach advice centres or lawyers with special expertise in asylum law.

NGOs are not entitled to legally represent their clients in the course of the asylum procedure. During the first instance procedure at the BAMF, asylum seekers may be represented by a lawyer but they are not entitled to free legal aid, so they have to pay their lawyers fees themselves at this stage,

During court proceedings, asylum seekers can apply for legal aid to pay for a lawyer. The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success. This "merits test" is carried out by the same judge who has to decide on the case itself. Therefore some lawyers do not always recommend to apply for legal aid, since they are concerned that a negative decision in the legal aid procedure may have a negative impact on the main proceedings. Furthermore, decision-making in the legal aid procedure may take considerable time so lawyers regularly have to accept a case before they know whether legal aid is granted or not. Lawyers often argue that fees based on the legal aid system do not always cover their expenses. As a consequence, specialising only on asylum cases is generally supposed to be difficult for law firms. Most lawyers specialising in this area have additional areas of specialisation while a few also charge higher fees on the basis of individual agreements with their clients.

It is possible to appeal against the rejection of an asylum application at an Administrative Court without being represented by a lawyer, but from the second appeal stage onwards representation is mandatory."

Dat hieruit blijkt dat asielzoekers GEEN gratis juridische bijstand hebben in eerste aanleg;

Dat ten vierde, verzoekers de beslissing van een landgenoot hebben overgemaakt aan DVZ aan de welke de bescherming van vluchtelingenstatus werd geweigerd;

Dat zij ook informatie uit de pers bijbrachten waaruit blijkt dat A. Merkel aan een Palestijnse meisje afkomstig uit Libanon zei dat ze haar geen bescherming/status kon bieden omdat zij er een UNWRA bescherming had;

Dat verwerende ten eerste stelt dat uit het AIDA rapport (p.6) zou blijken dat Duitsland een afwijzingsgraad van onbepaalde en staatloze personen heeft van slechts 10% en dat hieruit bijgevolg niet zou blijken dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de internationale bescherming;

Dat hieromtrent vooreerst dient te worden opgemerkt dat de herkomst van de Staatlozen niet wordt gepreciseerd en bijgevolg hieruit niet kan worden afgeleid dat Palestijnen zoals verzoeker in Duitsland bescherming krijgen;

Dat daarnaast blijkt uit de statistieken dat meer dan 50% van de aanvragen van staatlozen niet werden behandeld;

(...)

Zo maakt verwerende partij een partiele lectuur van het AIDA rapport. Enkel 2799 van de 6173 werden behandeld;

Dat dit ook blijkt uit andere informatie uitgaande van neutrale bronnen blijkt dat staatloze meer dan een jaar moeten wachten voor de behandeling van hun aanvraag :

- De familie van het Palestijnse meisje uit een vluchtelingenkamp in Libanon had ook maar een temporaire status gedurende hun procedure en was al sinds 4 jaar in Duitsland; (stuk 7)*
- Volgens een EMN study was de gemiddelde in 2013 - 9 maanden; (stuk 4)*
- Een getuigenis van een staatloze stelt dat hij meer dan een jaar wacht (stuk 5)*
- Een getuigenis van een advocaat in het kader van de zaak van een Syrisch-Palestijnse onderdaan stelt dat de procedure meerder jaren duurt; (stuk 6)*

Dat hieruit blijkt dat vluchtelingen van Palestijnse afkomst heel lange asielprocedures oplopen;

Dat ten tweede verwerende partij in de bestreden beslissing louter stelt dat de persartikel niet objectief en accuraat is, dat er geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan dit stuk en louter verwijst naar het feit dat Duitsland deel uitmaakt van de Europese Unie en de Europese verdragen omtrent mensenrechten heeft ondertekend;

Dat wanneer verzoeker het begin van bewijs in concreto bijbrengt door middel van :

- Bewijs dat zijn eigen procédure meer dan twee jaar duurde zonder beslissing*
- Dat hij wordt beschouwd als geboren in Libanon terwijl hij in Libya is geboren*

- Een publieke verklaring van de Duitse hoogste autoriteit zeggende dat zij geen bescherming kunnen bieden aan Palestijnen,

Verwerende partij dit begin van bewijs dient te weerleggen en zich niet louter mag beperken tot theoretische argumenten;

Dat bijgevolg verwerende partij artikel 3 (procedureel luik) en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden;

Dat ter conclusie. uit voormelde vaststellingen blijkt dat verzoekers ofwel in een orbiet situatie zouden verkeren ofwel zouden kunnen worden verwijderd naar een land met de welke zij geen enkele band hebben namelijk Libanon ;

Dat de lange procedure en afwezigheid van behandeling, ten gronde, van de asielprocedure ook een schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM met zich mee brengt voor de echtgenote en de kinderen van verzoeker die steeds geblokkeerd zijn in Gaza alwaar het een algemeen gekend feit is dat de levensomstandigheden strijdig zijn met artikelen 2 en 3 EVRM;

Dat bij een verwijdering naar Duitsland hij weer zal terechtkomen in een situatie van onwetendheid en onzekerheid over hun lot, de afwezigheid van toegang tot de rechter en rechtsmiddelen en de ernst van de schending alsook de constante herinnering van de situatie in dewelke zijn familie in Libya en deze van zijn broer in Gaza verkeren zonder deze te kunnen helpen wekken bij hem gevoelens van onrust, ontredering, angst, frustratie, onzekerheid, ...

Dat dit een schending van artikel 3 (materieel) luik impliceert;

Dat tevens blijkt dat de grief onder artikel 3 EVRM (procedureel luik) niet grondig werd onderzocht door de Duitse autoriteiten;

Dat een verwijdering naar Duitsland een (indirecte - par ricochet) schending van artikel 3 EVRM met zich mee zou brengen;

C) ARTIKEL 3 EVRM - ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Dat in subsidiaire orde, gezien het begin van bewijs bijgebracht door verzoeker, verwerende partij op basis van het zorgvuldigheidsbeginsel bijkomende informatie of garanties had moeten vragen aan Duitsland;

Indien uw Raad, van mening is dat de hierboven vermelde gebreken en schendingen niet zodanig grof zijn, diende verwerende partij op zijn minst bijkomende waarborgen aan te vragen aan Duitsland betreffende de behandeling van zijn asielaanvraag (duur/bepaling herkomst) van verzoeker;

Dat het feit dat de Duitse autoriteiten expliciet toestemden met de terugname geen garantie is teneinde de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

Dat moet worden vastgesteld dat een verwijdering zonder de nodige individuele waarborgen te hebben verzocht bij de Duitse autoriteiten betreffende de opvang van verzoeker en de behandeling van zijn asielaanvraag, bestaat er een risico op schending van artikel 3 EVRM in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel ;”

2.2. Het tweede middel luidt als volgt:

“B. TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 26 VAN DE DUBLIN VERORDENING, AL DAN NIET IN COMBINATIE MET ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET AAN G A AND E DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, ARTIKEL 3 EVRM

1. PRINCIPES

Verzoeker verwijst naar de beginselen en wetbepalingen zoals hierboven uiteengezet;

Overwegende dat artikel 26 van de Dublin verordening laat gelezen dat :

"DEEL IV

Procedurele waarborgen

Artikel 26

Kennisgeving van een overdrachtsbesluit

1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen. "

Dat de rechtspraak dienaangaande laat gelden dat artikel 26 van de Dublin verordening impliceert dat :
"une notification sans délai de la décision de transfert à compter de l'accord de l'Etat requis à son représentant et/ou à la personne concernée"

2. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Overwegende dat blijkt dat in casu, verwerende partij sinds het akkoord van de Duitse autoriteiten op 9.9.2016 meer dan twee maanden namelijk 10.11.2016 wachtte alvorens het nemen van de bestreden beslissing;

Dat dit niet te wijten is aan het handelen van betrokkene nu verwerende partij louter verwijst naar de hoedanigheid van Europese lidstaat van Duitsland, naar AIDA rapport naar de welke zij altijd verwijst;
Dat de beslissing dezelfde stereotypeerde motivering bevat als in alle Dublin dossiers;

Dat de bestreden beslissing zelfs verwijst naar de "Nederlandse autoriteiten" (blad 2 laatste zin);
betrokkene in zijn Dublin interview liet gelden dat hij verblijft met zijn zus die hier in België legaal verblijft;

Dat er geen verdere opzoeken blijken omtrent de elementen ingeroepen door verzoeker in het schrijven van zijn advocaat;

Dat de laattijdige beslissing weer onnodig de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker verlengt;
(artikel 3 EVRM procedureel luik)

Dat bijgevolg een schending dient te worden vastgesteld van artikel 26 van de Dublinverordening al dan niet in combinatie met artikelen 2 en 3 van de motiveringswet en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook artikel 3 (procedureel luik);"

2.3. De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen beoordeeld.

2.4. Verzoekende partij betoogt in essentie dat haar advocaat op 6 oktober 2016 een schrijven gericht heeft aan de dienst vreemdelingenzaken waarin zij de problemen met de asielprocedure in Duitsland schetste. In essentie meent zij dat met verschillende grieven geen rekening werd gehouden bij het treffen van de bestreden beslissing. Het louter verwijzen en hernemen van het schrijven van haar advocaat is geen vervulling van de motiveringsplicht. Zij meent tevens dat uit haar persoonlijke ervaringen alsook algemene informatie blijkt dat haar asielaanvraag door Duitsland niet conform de artikelen 3 en 13 EVRM werd onderzocht. Verder stelt zij dat bijkomende garanties hadden moeten gevraagd worden van Duitsland. Ook blijkt dat de verwerende partij tot twee maanden na het akkoord van de Duitse autoriteiten inzake terugname wachtte met het treffen van de bestreden beslissing en dat dit niet te wijten is aan het handelen van verzoekende partij.

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die haar dragen. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Immers, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt wordt wel degelijk ingegaan op de elementen aangehaald in het schrijven van de advocaat van verzoekende partij van 6 oktober 2016 en gaat het niet enkel om een herneming van de aangevoerde elementen in dit schrijven zonder meer. Het loutere feit dat niet expliciet alle door de verzoekende partij concrete argumenten worden weergegeven in de bestreden beslissing, staat er in beginsel niet aan in de weg dat uit het geheel van de gegeven motivering de redenen blijken die de verwerende partij ertoe gebracht hebben om de beslissing te nemen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoekende partij blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Een schending van de artikelen 2 en 3 inzake de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Hof van Justitie benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen heeft de Uniewetgever de Dublin III-verordening gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen. Bijgevolg moet volgens het Hof worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om de Dublin III-verordening na te leven. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen.

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Het zou verder de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, N.S., punten 84 en 85).

Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (pt. 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken ten einde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v.

Zwitserland, par. 103) Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

2.7. In de bestreden beslissing werden de door de advocaat van verzoekende partij aangevoerde persoonlijke elementen als volgt weergegeven:

“Via een schriftelijke tussenkomst van zijn raadvrouw verzette betrokkene zich verder tegen een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013. De raadvrouw van betrokkene vraagt onze diensten de toepassing van artikels 3.2 en 17 van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat zij gedurende twee jaar in Duitsland de behandeling van hun dossier hebben afgewacht zonder resultaat. De raadvrouw van betrokkene verklaart dat de ambtenaar/procureur van de Duitse instanties betrokken vertelde dat hij weinig kansen heeft in Duitsland en dat hij, met het oog op het verkrijgen van een statuut, Duitsland beter kan verlaten. Daarnaast stelt de raadvrouw van betrokkene dat hij ook reeds kennis heeft van een kennis van Palestijnse origine die een weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming verkreeg in Duitsland. Op basis van deze informatie besloot betrokkene om zijn asielaanvraag in Duitsland in te trekken. De raadvrouw van betrokkene stelt echter dat Duitsland geen bescherming biedt aan asielzoekers van Palestijnse afkomst en stelt dat de procedure in Duitsland dan ook niet conform is aan de Europese wetgeving. Ze haalt hier verschillende aspecten over aan onder meer het feit dat betrokkene in Duitsland beschouwd wordt als zijnde afkomstig uit Tripoli, een lange asielpcedure die betrokkene doorliep in Duitsland, het feit dat de families van betrokkene zich in een ontberende en onmenselijke situatie bevinden in Gaza en een vrees van betrokkene voor een verwijdering naar Gaza. Verder spreekt de raadvrouw van betrokkene ook over de afwezigheid van rechter en rechtsmiddelen in Duitsland. Concluderend vraagt de raadvrouw van betrokkene onze diensten dan ook om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen in navolging van artikel 17 van Verordening 604/2013 of om op zijn minst bijkomende informatie en garanties te bekomen van de Duitse instanties betreffende de asielpcedure van betrokkene in Duitsland. Daarnaast maakt de raadvrouw van betrokkene tevens ook melding van een afwezigheid van risico op ontduiking en verwijst ze verder ook naar het arrest Tarakhel v. Zwitserland van het Hof EDH en haalt ze een concreet krantenartikel en verscheidene documenten aan ter staving van de hierboven vermelde situatie.

In een bijkomende schriftelijke tussenkomst d.d. 20.10.2016 verwijst de raadvrouw van betrokkene opnieuw naar haar vorig schrijven en maakt ze verscheidene bijkomende stukken over aan onze diensten waaruit blijkt dat betrokkene niet afkomstig is uit Libanon maar verscheidene jaren in Libië heeft gewoond. Daarnaast benadrukt de raadvrouw van betrokkene dat, in tegenstelling tot de verklaringen in het gehoor van betrokkene, hij niet 1,5 jaar in Libië verbleef voor zijn aankomst in Duitsland maar slechts 1,5 maanden.”

Ze worden op de volgende wijze beantwoord:

“Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij vreest gerepatriëerd te worden naar Gaza na zijn overdracht naar Duitsland benadrukken, dat tevens ook aangehaald wordt door de raadvrouw van betrokkene, wijzen we er vooreerst op dat negatieve beslissingen en het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Duitsland kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We benadrukken verder ook dat het indienen van een asielverzoek bovendien niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen geen betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en

Europese regelgeving . Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Duitsland kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland.” En “De raadvrouw van betrokkene verwijst in dit verband naar het feit dat naar haar mening betrokkene in Duitsland niet de nodige bescherming kan verkrijgen die toebehoort aan asielzoekers van Palestijnse afkomst. We verwijzen hierbij nogmaals naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Duitsland waaruit blijkt dat de afwijzingsgraad van onbepaalde en staatloze personen in Duitsland slechts op 10% ligt (p. 6). Hieruit denken we dan ook te kunnen afleiden dat asielaanvragen van asielzoekers van Palestijnse afkomst in Duitsland wel degelijk inhoudelijk onderzocht worden en dat zij niet automatisch niet in aanmerking komen voor het verkrijgen van internationale bescherming.”

Deze motieven bieden een antwoord op de kritiek van verzoekende partij als zou Duitsland geen beschermingsstatus geven aan personen in haar situatie.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt heeft de Dublin III-Verordening niet tot doel te garanderen dat verzoekende partij een statuut als vluchteling krijgt. Afwijzingen maken onlosmakelijk deel uit van het systeem. Het loutere feit dat verzoekende partij stelt een persoon te kennen die afgewezen werd en de verwijzing naar verklaringen van een regeringsleider maken niet dat daaruit kan afgeleid worden dat de Duitse asielinstanties haar eigen asielaanvraag niet naar behoren zullen onderzoeken.

Vervolgens wordt een antwoord geboden op de kritiek inzake het feit dat de asielprocedure van de verzoekende partij reeds twee jaar duurde en niet met de nodige omzichtigheid werd onderzocht:

“Betreffende de verklaring van de raadvrouw van betrokkene dat de asielaanvraag van betrokkene niet zorgvuldig werd behandeld door de Duitse instanties en het feit dat er bijkomende garanties worden gevraagd aan de Duitse instanties voor de concrete toegang en inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in Duitsland benadrukken we dat de Duitse instanties op 09.09.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent ook naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procédure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).”

Uit het gehoorverslag in het kader van het Dublin-interview blijkt bovendien dat verzoekende partij verklaarde dat zij gedurende twee jaar in twee verschillende opvangcentra verbleef in Duitsland en dat zij de beslissing inzake haar asielaanvraag niet afwachtte. Verzoekende partij uitte op dat ogenblik geen opmerkingen met betrekking tot de opvang of behandeling van haar asielaanvraag. Zij stelde enkel dat zij naar België was gekomen omdat zij had vernomen dat Duitsland Palestijnen repatrieert terwijl België Palestijnen erkent. Uit dit relaas kan opgemaakt worden dat verzoekende partij enkel voor België koos omdat zij alhier haar slaagkansen hoger inschatte, maar niet omdat zij in Duitsland onderworpen werd aan onmenselijke of vernederende behandeling. Evenmin blijkt dat Duitsland de asielaanvraag van verzoekende partij niet zou willen behandelen. Het loutere feit dat de behandeling van de asielaanvraag geruime tijd in beslag neemt, hetgeen verklaard kan worden door de hoge instroom van asielzoekers, waarmee overigens meerdere lidstaten te kampen hebben waaronder ook België zoals de verwerende partij terecht opmerkt, maakt niet dat verzoekende partij door de Duitse autoriteiten aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM werd/wordt onderworpen. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport waarnaar de verwerende partij verwijst en waarvan kopie opgenomen is in het administratief dossier dat

een asielzoeker de Duitse autoriteiten kan vragen wanneer een beslissing zal genomen worden aangaande de asielaanvraag indien er geen beslissing is genomen binnen de zes maanden na de aanvraag (p. 15). Er blijkt geenszins dat verzoekende partij deze mogelijkheid heeft aangewend. Evenmin toont zij met concrete stukken aan dat zij de Duitse autoriteiten gewezen heeft op de achterblijvende gezinsleden in de Gazastrook ten einde een versnelling in de behandeling van haar asielaanvraag te krijgen. Daarenboven blijkt voorts dat verzoekende partij aangegeven heeft geen familieleden in België of andere lidstaten te hebben en wijst de Raad erop dat de Dublin-III verordening geen specifieke bepalingen bevat aangaande familieleden verblijvende buiten de lidstaten. Het gegeven dat verzoekende partij meent betere slaagkansen in België te hebben dan Duitsland en dus ook de mogelijkheid haar familie uit Gaza weg te halen, is geen argument om de bestreden beslissing te doen wankelen.

Verder wordt geoordeeld:

“Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat de Duitse instanties expliciet instemden met de terugname van betrokkene en met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag waaruit we kunnen besluiten dat Duitsland de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van betrokkenen ook garanderen. Dit betekent dan ook dat de door de raadvrouw van betrokkene aangehaalde elementen omtrent de asielmotieven van betrokkene en zijn persoonlijke situatie van vluchteling afkomstig uit Tripoli (LBY) in Duitsland aangebracht kunnen worden, alsmede ook de door de raadvrouw van betrokkene aangebrachte documenten en stukken hieromtrent.”, hetgeen een antwoord inhoudt op de kritiek dat verzoekende partij in Duitsland beschouwd wordt als komende uit Tripoli Libanon. Verzoekende partij laat in haar verzoekschrift na deze motivering met concrete argumenten te weerleggen.

De gemachtigde vervolgt, als antwoord op de verklaring van de verzoekende partij waarom zij haar asielaanvraag in Duitsland zou hebben ingetrokken:

“Verder benadrukken we dat uit de voorgelegde documenten, aangevuld met de verklaringen van betrokkene en het feit dat de Duitse instanties met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene, kan worden afgeleid dat betrokkene zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag heeft ingetrokken. Dit betekent dan ook dat betrokkene de definitieve beslissing omtrent zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag niet heeft afgewacht en daarbij nog niet automatisch kan besluiten dat zijn asielaanvraag afgewezen zal worden door de Duitse instanties. Het feit dat een kennis van betrokkene inderdaad geen subsidiaire bescherming of de vluchtelingenstatus en dat betrokkene door een Duitse ambtenaar hierover mondeling werd geïnformeerd is niet voldoende grond om tot dit besluit te komen.”

Het betoog van verzoekende partij als zou er geen antwoord gegeven zijn op haar argument dat er geen toegang is tot de rechter en rechtsmiddelen mist feitelijke grondslag, zo blijkt uit de volgende passus van de bestreden beslissing:

“Verder benadrukken we ook dat Duitsland onafhankelijk beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvragers en dat betrokkene, in tegenstelling tot de informatie van de raadvrouw, wel degelijk toegang heeft tot juridische bijstand in Duitsland zoals blijkt uit het bovenstaande AIDA-rapport. Hierin wordt gesteld dat ondanks het feit dat juridische bijstand niet systematisch wordt voorzien in Duitsland er wel verscheidene ngo's en organisaties zijn die gratis juridische bijstand kunnen bieden aan betrokkene. Daarnaast zal betrokkene ook de mogelijkheid om zich aan te melden op een juridische hulp met het oog op het bekostigen van een advocaat (p. 22-23).”

Verzoekende partij betoogt dat er geen juridische bijstand is in de eerste fase van het asielverzoek maar zij gaat hiermee voorbij aan de vaststelling dat dergelijke bijstand doorgaans gratis gegeven wordt door NGO's. Het feit dat niet alle centra door NGO's bezocht worden ten einde juridisch advies te geven, maakt niet dat verzoekende partij niet bij machte zou zijn contact op te nemen met een dergelijke NGO om juridische bijstand te krijgen, temeer nu haar raadvrouw haar voorafgaand aan haar daadwerkelijke overdracht, in kennis zou hebben kunnen gesteld van deze mogelijkheid. Verzoekende partij betwist ook niet dat asielzoekers wel kosteloze rechtsbijstand kunnen genieten indien zij worden geconfronteerd met een afwijzing van hun asielaanvraag en dat niet wordt aangetoond dat deze vorm van juridische bijstand op zich niet volstaat om eventuele tekortkomingen tijdens de initiële behandeling van een asielverzoek recht te zetten en om passend rechtsherstel te krijgen. Het loutere feit dat sommige advocaten om

bepaalde redenen niet altijd aanraden gratis rechtsbijstand te vragen, houdt niet in dat dit verzoekende partij moet verhinderen om gratis rechtsbijstand te bekomen.

“Betreffende de verwijzing naar de zaak Tarakhel v. Zwitserland benadrukken we dat dit arrest stelde dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EH RM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1989 geboren man wiens echtgenote en minderjarige kinderen te Khan Younis (Palestina) verblijven. Daarnaast verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in goede gezondheidstoestand te verkeren. We benadrukken dan ook dat de omstandigheden die aanwezig waren in de zaak Tarakhel v. Zwitserland niet getransponeerd kunnen worden op de situatie van betrokkene betreffende een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013.

Tot slot verwijzen we naar het door de raadvrouw van betrokkene aangehaalde artikel met betrekking tot de situatie van betrokkene in Duitsland (“Not everyone is allowed to have a good life in Germany”, Mondoweiss, 17.07.2015). We benadrukken hierbij dat dit artikel reeds dateert van juli 2015 en merken we op dat deze publicatie niet zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal médium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale média gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

We wensen ook nog de nadruk te leggen op het feit dat op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.”

Het betoog van verzoekende partij dat de Belgische overheid bijkomende garanties had moeten vragen aan de Duitse autoriteiten kan gelet op voorgaande bespreking niet overtuigen.

Ook waar verzoekende partij erop wijst dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de Nederlandse autoriteiten kan op lezing van de motieven van de bestreden beslissing echter worden aangenomen dat dit een materiële misslag betreft die geen afbreuk doet aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

2.8. Ter zitting legt verzoeker een beslissing voor van 19 december 2016 van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge die betrekking heeft op de heer I.J., zijn broer, die exact hetzelfde traject heeft afgelegd als hijzelf. In die zin kan het stuk ook relevant zijn voor de beoordeling van het onderhavige beroep, temeer nu in deze beslissing ook wordt verwezen naar de op dezelfde datum -2 december 2016- door verzoeker ingediende nieuwe asielaanvraag.

Het stuk dateert van na de bestreden beslissing en van na de effectieve overdracht aan Duitsland van verzoeker en zijn broer. Zelfs in het geval het, als nieuw stuk, uitzonderlijk zou kunnen worden in overweging genomen omdat het de bevestiging zou inhouden van hetgeen reeds in het verzoekschrift werd gesteld over het gegeven dat de asielaanvraag ingevolge de intrekking niet meer zou worden onderzocht, is de Raad van oordeel dat het geen afbreuk doet aan hetgeen in de bestreden beslissing werd gesteld, om de volgende redenen:

Uit de stukken van het dossier en uit de bestreden beslissing, blijkt dat op 6 september 2016 een terugnameverzoek werd gericht aan de Duitse instanties, die op 12 september 2016 met toepassing van artikel 18.1. c van de Dublin III-verordening instemden met het verzoek tot terugname.

Het voormelde artikel 18.1. c luidt als volgt:

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

[...]

Artikel 18.2 bepaalt verder:

“2. [...]

Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond.

[...]

Uit het neergelegde stuk blijkt dat, na de terugname, de asielaanvraag van verzoekers broer van 2 december 2016, en dus na de terugname, onontvankelijk werd bevonden omdat geen nieuwe elementen werden voorgelegd.

Zo verzoeker al van oordeel zou zijn dat hieruit blijkt dat de Duitse asielinstanties ook zijn asielaanvraag niet ten gronde zullen onderzoeken –een gelijkaardige beslissing met betrekking tot zijn eigen asielaanvraag ligt niet voor- moet erop worden gewezen dat hiervoor reeds werd vastgesteld dat asielzoekers kosteloze rechtsbijstand kunnen genieten indien zij worden geconfronteerd met een afwijzing van hun asielaanvraag en dat niet wordt aangetoond dat deze vorm van juridische bijstand op zich niet volstaat om eventuele tekortkomingen tijdens de initiële behandeling van een asielverzoek recht te zetten en om passend rechtsherstel te krijgen. Dat er wel degelijk bijstand wordt geboden, zelfs in de eerste fase van de behandeling van een asielaanvraag, blijkt overigens ook uit het bijgevoegde stuk waarin melding wordt gemaakt van een schrijven van de vertegenwoordiger van de betrokkene, i.e. verzoekers broer. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet dus worden vastgesteld dat verzoeker in staat zal zijn de eventuele onrechtmatige beslissing –in het licht van haar recht, ex artikel 18.2 van de Dublin III-verordening, om de behandeling van haar verzoek te laten afronden dan wel om een nieuw verzoek in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek- in rechte aan te vechten.

Verzoekende partij maakt geen schending van artikel van het 3 EVRM aannemelijk en toont om de hiervoor opgesomde redenen ook niet aan dat artikel 3.2 van de Dublin III-verordening zou zijn miskend. Evenmin is een schending aannemelijk gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.9. Nu verzoekende partij geen schending van een artikel uit het EVRM aannemelijk maakt, kan er evenmin sprake zijn van een schending van artikel 13 EVRM.

2.10. Artikel 17, § 1 van de Dublin-III-verordening luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]

Zoals supra werd uiteengezet, kan geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verwerende partij de overdrachten naar Duitsland in het algemeen moet stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van verzoekende partij te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3, § 2, tweede en derde lid van dezelfde verordening. Ook op individuele gronden maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op een onmenselijke of

vernederende behandeling, zodat zij evenmin aannemelijk maakt dat België op deze grond, en gelet op artikel 17 van de Dublin III-verordening, haar asielaanvraag dient te behandelen.

Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening blijkt derhalve niet.

2.11. Zoals inderdaad blijkt hebben de Duitse autoriteiten op 12 september 2016 ingestemd met de terugname van de verzoekende partij. Evenwel blijkt dat de advocaat van verzoekende partij op 6 oktober 2016 en op 20 oktober 2016 de verwerende partij nog gecontacteerd heeft met de vraag rekening te houden met bepaalde argumenten. Het kan de verwerende partij dan ook niet verweten worden de argumenten van verzoekende partij te onderzoeken alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing zodat haar evenmin kan verweten worden de bestreden beslissing pas getroffen te hebben op 10 november 2016. Een schending van artikel 26 van de Dublin III-verordening wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.12. De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS